

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Prædestinatio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

contra mores hominum sunt flagitia, pro morum diuer-
sitate: ut pactum inter se gentis, aut ciuitatis consue-
tudo, vel lege firmatum, nulla cuius aut peregrini libidine viole-
ntur: sed enim illis pars vniuerso suo non congruens. Cum
autem aliquid contra morem, vel contra pactum quoruamlibet
Deus non facit, nisi nunquam factum est, tamen faciendum est:
si enim regi licet in ciuitate, cui regnat, iurare aliquid
quod neque ante ipsum quicquam, nec ipse vquam iussit
non est contra societatem ciuitatis eius, obtemperatur ei:
contra societatem sit, si non obtemperetur ei: generale quip-
iam est societatis humanæ, obtemperare regibus suis.
Deo regnatori vniuersæ creaturæ suæ, ad ea, quæ
sine dubitatione seruandum est? Sicut enim in potestate
humanæ maior potestas minor ad obediendum
ita Deus omnibus. idem. l. Confess. & hab. dist. 8. can.

Præceptum non obtemperat, reus est, & debitor pœnæ,
quod Præcepto Domini non obedire. peccatum est: &
vniuerso, minus boni adipsius: non mali aliquid
Idem in sermone de monte. & habet. 24. quæst. can.

Præceptum te admonendum putô, traditiones ecclesiasticas,
quas fidei non officiant, ita obseruandas, vt à maioribus
suis vniuersum consuetudinem aliorum contrario
obseruatis. Hieronym. ad Lucianum. & habet. distinct. 12. can.

Præceptum vobis, quod à Domino præceptum est, vel
obtemperari, quod Dominus prohibet; execrabilis sit om-
ni. Item. & habet. 11. q. 3. Si quis. Si quis
quædam Deum. Idem. & habet. 11. q. 3. Si quis. Si quis

Præceptum vobis, quod à Domino præceptum est, vel
obtemperari, quod Dominus prohibet; execrabilis sit om-
ni. Item. & habet. 11. q. 3. Si quis. Si quis
quædam Deum. Idem. & habet. 11. q. 3. Si quis. Si quis

Præceptum vobis, quod à Domino præceptum est, vel
obtemperari, quod Dominus prohibet; execrabilis sit om-
ni. Item. & habet. 11. q. 3. Si quis. Si quis
quædam Deum. Idem. & habet. 11. q. 3. Si quis. Si quis

Præda.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.
Præda. Græce λείψανον, vel λείψανον, & λείψανον, præda dicitur
quæ præda dicitur corpora ipsa rerum, quæ capta sunt. Ma-
gister vero appellatur sunt pecunia, à quaestore ex venditione
præda dicitur. secund. Aug. lib. 13. Noct. Art. 6. 23. Dicitur au-
tem, vt Varro placet, à pario, quasi parida, quod sit manu
præda vel dicamus à præ, quod est ante, & do, quod auferatur per
præda, quæ dicitur à possidente.

LOCI BIBLICI.
Præda ex quo diuidenda. Deut. 20. 14. Num. 31. 20. 26. 27. 19. 26. 22.
1. 2. 3. 4. Exempla, Moyses, Num. 31. 27. Iosua, 10. 8. v. 2. 27.
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Qui ad prædam, non plane euerfa hostium fortuna, se conter,
non miles bonus est, sed calo, quem vti mancipium cuius tractat
licet. Xenoph. de instr. Cyri. l. 5.

Ab hostibus parca abundantia non solum commeatum, sed im-
mortalem gloriam apud omnes mortales parere solet. idem. de reb
gestis Græc. l. 5.

Quum veteres milites Romani è castris ad militiam egredimur,
iurant omnes nihil se ex præda defraudaturos, sed fidem seculum
datum sacramentum seruaturus. Dum sic diuisi pars ad præ-
dandum cõuertitur, pars custodie gratia in acie remanet nunquam
Romanis aliquid discriminis in vniuersum auaritie vitio abortitur.
Etenim nemo inter eos spe lucri fraudatur, sed dum alii prædantur,
alii constanter in acie permanentes istos custodiunt: nec vllus re-
peritur qui aciem deserat, id quod alii potissimum incommutare
conferuit. Quandoquidem enim plurimi mortalium damnum
accipiunt, & periclitantur lucri gratia, manifestum est quod vbi il-
lius occurrit occasio, ægre abstineant, & sese cohæbeant, qui in acie
vel castris relinquuntur, propterea quod plerumque præda omnis
in potestate eius est qui dominatur, si is omnino sit monarcha: si
vero dux, licet accurate in commune cuncta lucri gratia compor-
tentur, nihilominus tamen cuncti pro suo deputant quicquid ad-
condicæ defraudari potest. Et quoniam plurimi præde inhiant,
atque ita plenam victoriam obtinere nequeunt, sit, vt de summa
rerum periclitentur. Multis hoc accidit, licet facti sint voti com-
potes, & vel in castra hostium irruerint, vel ciuitates ceperint, at-
tamen non solum eieci sunt, sed & totius caute periculum ac de-
trimentum incurrerint: ob nullam videlicet aliam quam dictam
iam causam. Quapropter nihil tantopere curandum ac provide
disponendum est ducibus, atque hoc ipsum de quo loquimur, vide-
licet, vt quantum fieri potest, spes ita apud pericula; maneat, quod
si eiusmodi incidat occasio, cunctis certa sit æqualis lucri partitio.

Præda cupiditas multos longius enecat. Ca. l. 6. de bello. Gal.
Omnis caedes, & vulnera, & sanguis auiditate præde peniatur.
Tacit. Annal. lib. 3.

SENTENTIAE HISTORICAE.
Themistocles, quum aliquando ad mare visendi cadauera gratia
accessisset, actorques armillas; passim disiectas videret, ipse quid-
dem præterit, sed amico, qui sequebatur, dixit: Collige tu tibi,
nam tu Themistocles non es. Ne tam obuia quidem præda con-
moueri potuit, vt quicquam ægeret indignum egregio duce cui
gloria decet esse satis magnum virtutis præmium. Plut. in vita
Themistocles.

Alexander, cum in Arbelis de rerum summa periclitatus esset,
conflicturus cum mille hominum millibus ad pugnam instru-
ctis, adierunt illum milites aliquot ipsi bene volentes, deferebant
que ceteros, quod in castris inter se miserent sermones; conspira-
rentque, nequid præda in regium tentorium deportarent, sed ipsi
totum in tuum verterent lucrum. His auditis, submisit Alexander:
Fausla, inquit, nuntiat: Siquidem audio sermones virorum ad
vincendum, non ad fugiendum animatorum. Nec illud scellit di-
uinatio: namque milites egem adire, dicentes: Bono animo intra
me, neque metuas hostium multitudinem, qui ne puluerem quid-
dem nostrum ferre poterunt. Plut.

Annibal profugus apud Antiochum regem agebat. Is ostendit
illi suum exercitum barbarico apparatu magnifice instructum, sed
ad prædandum magis, quam ad bellum: Hæc omnia quum diligeret
esset contemplatus Annibal, rogauit Antiochus, num hæc omnia
satis essent futura Romanis? Tum Annibal: Plane satis arbitror,
etiam si auarissimi sint Romani. Lusit Pœnus ab inexpectato. Rex
de prælio sciscitabatur, iste respondit de præda. Quid enim aliud
est miles imbellis, auro, argento, cæterisque rebus ad prædam in-
uitantibus instructus, Plut.

Prædestinatio.

DEFINITIO.
Prædestinatio, Græce προορισμός, & προορισμός, & προορισμός præ-
destinatio dicitur. Est autem prædestinatio, diuina voluntatis,
per gratiam electio. secund. August. lib. de libero arbitrio.
Prædestinatio est quædam præordinatio Dei ab æterno, de his,
quæ per gratiam Dei fienda sunt in tempore. secund. eund. 3. par.
quæst. 24. art. 1.

Prædestinatio est ratio transmissionis creaturæ rationalis ad vi-
tam æternam in mente Dei. secund. 8. The. 1. par. q. 22. art.
Prædestinatio est cognitio futuræ beatitudinis hominum. Præ-
scientia vero è contrario est cognitio futuræ damnationis.

LOCI BIBLICI.
Prædestinatio æternæ vocacionis & fidei causa est. Rom. 8. v. 30.
Ephes. 1. v. 4. 5. 11. 2. Tim. 1. v. 9. 1. Pet. 1. v. 2. ob Prædestinationem non di-
putandum cum Deo. Rom. 9. 20.

SENTENTIAE BIBLICAE.

Prædestinatio diuina impersectibilis.

Altiore te ne quaeris, & fortiora te ne scrutatus fueris, sed que præcipit tibi Deus, illa cogita semper, & in pluribus operibus eius ne fueris curiosus. Multos enim supplantauit suspicio illorum, & in vanitate detinuit sensus illorum, Eccl. 3.

Nonne frater, erat Esau Jacob? dicit Dominus, & dilexi Jacob: Esau autem odio habui. Malach. 1.

Multis enim sunt vocati, pauci vero electi. Math. 20.

O altitudo diuitiarum sapientie & scientie Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viæ eius. Rom. 11. Irreprehensibiles.

Nam quos præsciuit, & prædestinauit conformes fieri imaginis Filii sui. Rom. 8.

Quos autem prædestinauit, hos & vocauit: & quos vocauit, hos & iustificauit, &c. Quos autem iustificauit, &c. Rom. 8.

Quid ergo dicemus? Nunquid iniquitas est apud Deum? Absit. Moysenim dicit: Miserebor cui miserus sum, & misericordiam præstabo cui miserebor. Igitur non volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei 9.

Dicis itaque mihi: Quid adhuc quaeritur? voluntati eius quis resistit? O homo, tu quies, qui respondeas Deo? Nunquid dicit figmentum ei, qui se finxit: Quid me fecisti sic? Annon habet potestatem figulus luti ex eadem massa facere aliud quidem vas in honorem, aliud vero in contumeliam? Quod si Deus volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam, sustinuit in multa patientia vasa iræ apta in interitum, ne ostenderet diuitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ, quæ præparauit in gloriam. ibid.

Qui prædestinauit nos in adoptionem filiorum per Iesum Christum, in ipsum, secundum propositum voluntatis suæ, in laudem gloriæ gratiæ suæ. Ephes. 1.

In magna autem domo non solum sunt vasa aurea & argentea, sed & lignea & fictilia: & quedam quidem in honorem, quedam autem in contumeliam. Si quis ergo emundauerit, &c. 2. Tim. 1.

Audientes autem gentes gauisæ sunt, & glorificabant verbum Domini, & crederunt, quoque erant præordinati ad vitam æternam. Act. 13.

PATRYM SENTENTIAE.

Nabuchodonosor poenitentiam meruit succuofam. Nonne post innumeras impietates flagellatus poenituit, & regnum, quod perdiderat: rursus accepit? Pharaon autem ipsis in flagellis durior est effectus, & periit: Hic mihi rationem reddat, qui diuinum consilium nimium alte sapientie corde diiudicat, cur medicamentum vnius medici manu confectum, alii ad interitum, alii valuerit ad salutem, nisi quia Christi bonus odor aliis est, odor vitæ in vitam, alius est odor mortis in mortem? Quantum ad naturam, ambo homines erant, quantum ad dignitatem, ambo reges: quantum ad causam, ambo captiuum Dei populum possidebant: quantum ad poenam, ambo flagellis clementer admoniti. Quid ergo fines eorum sciet esse diuinos, nisi quod vnus Dei manum sentiens, in recordatione propriæ iniquitatis ingemuit: alter libero contra Dei misericordissimam veritatem pugnavit arbitrio? Augustin. & h. 23. q. 4. can. Nabuchodonosor.

Vas iræ nunquam Deus reddet interitum, si non spontaneum inueniretur homo habere peccatum. Quia nec Deus peccanti homini iuste inferret iudicium, si homo ex prædestinatione Dei cecidisset in culpam. ibid. & Vasi.

Prædestinationem Dei, siue ad bonum, siue ad malum in omnibus operari inepissime dicit: vt ad vtrumque homines quedam necessitas videatur impellere, cum in bonis voluntas sit intelligenda, non sine gratia, in malis autem voluntas sit intelligenda sine gratia. Cum vero aliquos à Deo aut traditos desideris suis, aut obduratos legimus, aut relictos magis peccatis suis, hoc ipsos meruisse profitemur, quia talia eorum crimina præcesserunt, vt ipsi sibi poenam debuerint, quæ eis etiam supplicium verteretur in reatum: atque ita nec de iudicio Dei querimus, quo deserit, meritos deserit, & misericordiæ eius gratias agimus, qua liberat non meritos liberari. Vires itaque obedientie non ideo cuiquam subtrahit, qui cum non prædestinatur, sed ideo cum non prædestinatur, quia recessurum ab obedientia esse præiudicium. Prædestinatio quoque Dei semper in bono est: quæ peccatis sola voluntate hominis commissum, aut remittendum nouit cum laude misericordiæ, aut plectendum eum laude iustitiæ. In malis autem operibus nostris sola præscientia Dei intelligenda est: quia sicut præsciuit & prædestinauit quæ ipse fecit, & vt faceremus dedit: ita præsciuit tantum: non etiam prædestinauit, quæ nec ipse fecit, nec vt faceremus exigit. Si autem de quibus dicitur: Ex nobis exierunt, sed non fuerunt ex nobis: si enim fuissent ex nobis, mansissent vti que nobiscum: voluntate exierunt, voluntate ceciderunt: & quia præsciti sunt casuri, non sunt prædestinati: Essent autem prædestinati, si essent reuersuri, & in sanctitate ac veritate mansuri. Ac per hoc prædestinatio Dei multis est causa standi: nemini est causa labendi. ibidem, & Prædestinatio.

Dux sunt necessitates, simplex vna: veluti necesse est omnes ho-

mines esse mortales: altera conditionis: vt si aliquem quis scit, cum ambulare necesse est. Quod enim quæritur, ut id esse aliter, quam notum est, nequit. Sed hæc necesse illam simplicem trahit. Hanc enim necessitatem non potest natura, sed conditionis adiectio. Nulla enim necessitas potest de voluntate gradientem, quamvis cum tunc, cum præscit præsens videt, id necesse est esse: tamen nullam naturam necesse. At quidem ea futura, quæ ex libertate voluntatis niunt, præscientia contuetur. Hæc igitur ad interitum voluntatum, necessaria sunt per dispositionem diuine voluntatis, sed eorum quedam de libero proficiuntur arbitrio, quæ ut uis eueniant, existendo tamen naturam propriam non habent, quæ priuquam fierent, etiam non euenire potuissent. ibid. & dux sunt.

De Tyrus vero & Sidonis quid aliud possumus dicere, non esse eis datum desuper, vt crederent? quo crederent ipsa Veritas docet, si talia, qualia apud non credentes libere tutum signa vidissent. Quare autem hoc eis negatum fuerit, si possunt, qui calumniantur: & ostendunt, cur apud eos mirabilia, quibus profutura non erant, fecerit, & apud eos erant profutura non erant, fecerit. Nos etenim, si rationem fundamentum iudicii eius penetrare non possumus: transiunt tamen scimus, & verum esse, quod dixit, & iustum esse, quod non solum Tyrus & Sidonis: sed etiam Corinthos & hæc eis potuisse conueniri: & fideles ex infidelibus fieri, in hoc videri eis Dominus operari: neque enim vili fallum videri potest. Veritas ait: Nemo potest venire ad me, nisi fuerit in dux meo. ibid. & De Tyrus.

Sicut tu quedam, quæ fecisti, meministi: nec tamen quæ ministi, omnia fecisti: ita Deus omnia, quorum meminit, præscit: nec tamen omnium, quæ præscit, ipse alter est, nec autem non est malus actor, iustus est vitor. ibid. lib. de prædestinatio.

Dux sunt hominum societates, quarum vna prædestinatio æternum regnare cum Deo: altera vero æternum supplicium ire cum diabolo. ibid. Lib. 15. de Civit. Dei. 11.

Quomodo istis dixit, Non estis ex ouibus meis, quæ tales os ad sempiternum interitum prædestinatos, non ad vitam sui sanguinis pretio comparatos. ibid. tract. 8. in Iuan.

Nemo videt nisi tractus. Quare illum trahit nobis iudicium, si non vis errare. Semel accipe & intellige. Nondum natum vt trahis. Ramum viridem ostendis oui, & trahis illum: in puero demonstratur, & trahitur, & quo currit, trahitur: trahitur, sine læsione corporis trahitur, cordis vincula trahit. ibid. super Iuan. homil. 37.

Non quia futuros nos tales esse præsciuit, ideo elegit: sed nos tales per ipsam electionem esse præscit, quæ gratia dilectio Filii Iuo. ibid. lib. de prædest. sancti.

Elegitur igitur, quos voluit, gratuita misericordia. ibid. tract. 10. in Iuan.

Prædestinatio, est diuine voluntatis per gratiam electio. ibid. lib. de prædest. sancti.

Sicut tu memoria tua, non cogis facta esse, quæ præscit: sic Deus præscientia sua non cogit facienda, quæ sunt facta. ibid. de lib. arbitrii.

Prædestinatio Dei multis est causa standi, nemini est causa labendi. ibid.

Præscientia est vnamquamque rem ante, quam vti debet, & id, quod futurum est, priuquam præsens sit, potestatem. ibid. in dial.

Obtineri nequaquam possum, quæ prædestinata sunt: sed ea, quæ sancti viri orando efficiunt, ita prædestinata sunt: quibus obtinent, nam ipsa quoque perennis regni prædestinatio est ab Omnipotenti Deo disposita, vt ad hoc electi etiam obtineant, quatenus postulando mereantur accipere, quod deus potens Deus ante secula disposuit donare. ibid. lib. 1.

Præfisi dies singulis ab æterna Dei præsentia, nec augenda nec minui, nisi contingat, vt ita præsciunt, vt aut oportet: quibus longiores sunt, aut pessimis breuiores in Mar.

Præsentia Dei omnia disposuit, quod nihil omittere possit, non prohibet. Si enim malitia non esset, vniuersarium non haberet, nec claresceret, nec examinata veritas non probata vero, nec examinata veritas esset. Origen. super Iuan. mer. 22.

Fidenter fatemur, prædestinationem electorum ad vitam, & prædestinationem impiorum ad mortem. Concil. Valentinian. no. 885. can. 3.

Hæc est in sanctis causa prædestinationis diuine, præparatio licet iustificatiomnis & adoptionis indebitæ, quam quæ nec voluntas hominis mala, non est eius causa, nisi sola de voluntas bona. Fulgentium, lib. 1. ad Marcellinum, pag. 41. dicit. ibid. 103. forma. 1587.

¶ SIMILITUDINES.

Deus non eas res instrumentales facit calamitatum, sed iis ad tale ministerium coaptantibus libens utitur. Iam quia ad id nunc præbes, id ipsum est, quod te omnino à Deo ab- ha quoque in vasis, aliud inhonestum, aliud honestum...

Vua pendet in vitibus, & oliua in arboribus: his e- in videri pendit in arboribus solent torcularia preparari. Et quandiū pendit in...

Quia angelus nuntius interpretatur: Quicumque Episcopus vel presbyter, vel etiam laicus de Deo loquitur, & quomodo ad vitam æternam perueniat, annuntiat, merito angelus dicitur...

Si quis vult pontifex esse, non tam vocabulo quam merito, imi- tetur Moysen, imitetur & Aaron. Quid enim dicitur de iis? Quod non discedent de tabernaculo Domini. Erat ergo Moyses indesti- nenter in tabernaculo Domini. Quid autem opus erat? Vt aut à Deo aliquid discederet, aut ipse populum doceret. Hæc duo sunt pontificis opera, vt aut à Deo distat legendo Scripturas diuinas, & sæpius meditando: aut populum doceat, sed illa doceat, quæ à Deo ipse didicerit, non ex proprio corde, vel humano sensu, sed quæ Spiritus sanctus docet. Hierony. in Lemit. & habetur. dist. 36. can. Si quis vult.

Notandum est, quod dicuntur verba sapientum pungere, non palpare, nec molli manu attrahere lachrymam, sed erantibus tardis penitentis dolores & vulnus infligere. Si cuius igitur sermo non pungit, sed oblectationem facit audientibus, iste sermo non est fa-

autem pertinet exponere, & exhortari, quod est prophetare Ex B. Thom. 5. par. 9. 97. art. 1. & 4. sent. dist. 5. q. 2. art. 1.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.

Prædicatio debet fieri propter gloriam Dei, & salutem hominum non autem propter lucrum vel laudem propriam. secund. B. Thom. super epist. ad Rom. 10. lect. 2. col. 4. fin.